Нерухомі, похмурі, застиглі
Валуни нагромаджені хмар,
У крайнеба розпеченім тиглі
Пломеніє і брижиться жар.

Тільки мить — і потоками бризне,
Розіллється далеко навкруг
Полум'яне видовище грізне,
Від якого спирається дух.

Я ж, застиглий, молитиму Бога:
Отче, ласку Твою подаруй,
Боже, творче усього живого,
Мою душу, благаю, розкуй!

У роковану мить незбагненну,
Мить розлучення плоті й душі,
Згляньсь, Боже, на душу нужденну
Й милосердя та милість зверши,

Щоб не стала душа наче камінь
Без іскрини й краплини тепла,
Щоб вона над світами й віками
У потоках проміння текла!